

Karácsony

Gyerekkor,
gyantaszag,
a kulcsrazárt ajtó alatt
vékonyka sávban gyertyafény.

Forgó,
fehér
fenyő előtt
karácsonyt játszom én
megint.
Világít túske-üstöke,
szilonszálszalag félköre,
aranyzománchéj buborék,
üvegmadártoll,
fénykerék,
a füsttől cirmos,
szikra-szirnos,
kristály-kehely-kék éjszaka,

egy soha-nem-volt kisgyerek
fióka sárgaszín haja
kinek a fát én havon húznám,
ujjam hegyét szitává szúrnám,
kiért az ajtón belül lennék,
ezüst csengővel csengettyűznék,
s ott állnék mosolyában
tetőtől-talpig
glóriában.

Néni

Aranybőrbarna gesztenyék
cipőorránál kuporognak.
Kendője vak háromszöget
emel a kihülő napnak.
Térdén a lucskos árnyék
a flanelszoknyát átítatja.
Fakéreg-arc rovásain
folyik a sűrű, sárga gyanta.

Te

Egy fehércsontú gót templomban
keskeny, sápadt ablak vagyok.
De ha szerelmed napja átragyog,
parázsló színeim felizzanak.

OLÁH JÁNOS

Szeptember

Dombok remegnek túl a tavon,
közöttük hűvös köd szítál,
gyémánt eső a bárányokon,
állok az ősz lábainál.

A réten át ballag egy baka,
lábát a fűben törli meg,
szabadságra megy épp haza,
arra, merre én elmegyek.

Testem, lelkem a búcsú örök,
hamvazó évszakán mereng,
s ienni a hideg mezők fölött
harsogva gyullad ki a csend.